

Любен Иванов
Изтребителят

Събуждането го плъсна с категоричност на гларусова куришка сред едно омачкано, преорано и изпепелено легло. Чаршафът – ритан, прегръщан и отблъскван – изтерзано се бе приютил на пода. Поне беше цял. Тоя път.

Утрото бе дошло със слънцето си, за да властва с измамна категоричност в ъгъла на стаята. Както си му е редът, малкият свети Георги от иконата се бе извърнал сред нахалстващите лъчи. Светлината не търпи по-силна светлина, а след като хартията не може да свети, поне може да отразява. Но и светците са хора, та неговият покровител кротко и пристойно си пазеше нарисуваното зрение.

„Зрение“ май беше ключовата дума, защото тя му върна част от спомена за съня, заедно с усещането, че не бива да го забравя. Беше правил странни неща насън, дотолкова беше, доколкото идентификацията с изстребител-бомбардировач би могла да се съотнесе с личността му, с опита и стремежите му, но – да! – в тоя сън си бе точно това – един изстребител, който се осъзнава като личността му.

Не беше забравил, макар и без еквивалент в личния му опит вибрацията на КОНЗОЛИТЕ си, с окачените под тях ракети и лазерни бомби; терминаторското съвместване на реален образ с тактически и балистични данни; удоволствието, че се промъкваш невредим сред пишящи парчета метал, персонално адресирани към теб; пунктуалното вдъхновение от скъсяването на дистанцията до целта, от навлизането в зоната на ефективния огън; чувството за ОБТИЧАНЕ, за ОПОРА от въздуха на собственото тяло; късото парване под крилата от стартиращите ракети; рязкото кабриране след пуска с бясно тоно, което ти дава възможност да избягаш почти във всички посоки...

Не. Не беше за забравяне.

Нито пък това, как изглеждаше целта след попадението – една редица САКСИИ, за които в бордовия му компютър имаше данни, че са засадени със здравец, мушката и анжела...

Зле изглеждаше след това. Не изглеждаше.

Не беше за забравяне:

Младият свети Георги прикрива очи от Слънцето.

Очите му трябват, за да види змея. Тогава. По-късно.

Насън беше машина, разстрелваща цвета.

Може би защото беднотията го бе притиснала и продаваше дома на мечтите си. За да може да стане лекар.

КРАЙ

© Любен Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/561>]